

ми отне и него. Ако има мъка и наказание, направилъ съм много злины, Вышній, и ты имаше право да мя накажеш. Но ты нѣмаше право, не, Вышній Боже, ты немаше право да мя лишишь отъ тѣзи едногоднѣ, но и голѣмъ мой радость, приврѣмненнѣтъ, но и възлюбленнѣтъ тѣзи надѣждѣ, отъ чедото ми! Ами сега какъ е възможно, нѣма ли да ты видѣж никога, никога ли о чедо? Свършено ли е вече всичко, Якыме? Минѣ ли и заминѣ, о, чедо? Нѣма ли вече да чуѣж никога, о чедо, тѣнечкыйтъ ти онзи и сладкъ гласъ? Увы!....увы! о скърбъ голѣма! О жалость неизказанна! Увы, улы, чедо мое, чедо мое, мой чедо!

И тегдеше окаянныйтъ и скубеше космытъ на главѣтъ ся и бѣеше ся въ гърдытъ си и цѣлуваше нозѣтъ на чедото си и кръвокапющыйтъ му вратъ. И пакъ плачеше и рыдаеше въ себе си.

Три дни вече не хапнѣлъ нищо, не дрѣмнѣлъ никакъ, все плачущъ и рыдающъ и жално стѣнящъ лежаше тамо на подѣтъ при тѣлото на любезното си чедо, отъ двѣтъ страни на което лежахъ двѣ насмъртны ламбады.

На третій день една идея минѣ като молнія прѣвзъ размытанныйтъ умъ Паскалевъ. Бръкнѣ въ джебѣтъ на кървавѣтъ горніѣ дрехѣ на сына си и извади единъ пликъ голѣмъ, запечатанъ съ чернъ воскъ и надписанъ: «За Баща ми.»

Съ алчно любопытство и пожертваніе распечата пликѣтъ и извади единъ сгънѣтъ четиристникъ въ който прочете слѣдующето:

«О, татко! Въ който часъ ще да прочиташь тѣзи мои послѣдни размышленія, азъ вече не ще да съмъ между живытъ. Прости ми, тате, ако сторихъ да раскъсамъ нѣжнѣтъ ти къмъ мене душѣ. Прости ми, татко, дѣто като дължижъ всичко на тебе ти отдавамъ зло вмѣсто добро. О, ако да бѣ благоволилъ Богъ да мя бѣ далъ гламавъ. Да не познаѣж никога, о татко, злочестинѣтъ си, да не можъ да опѣвѣж тежинѣтъ ѣ. Какво благополучіе за мене, а че и за тебе, тате!